

Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23.09.1965, sp. zn. 5 Co 206/65, ECLI:CZ:KSUL:1965:5.CO.206.1965.1

Číslo: 1/1966

Právní věta: K otázce výše příspěvku na výživu rozvedeného manžela.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 23.09.1965

Spisová značka: 5 Co 206/65

Číslo rozhodnutí: 1

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Příspěvek na výživu rozvedeného manžela, Výživné mezi manžely

Předpisy: 94/1964 Sb. § 92

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Okresní soud v Teplicích zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala na žalovaném placení příspěvku na výživu po rozvodu manželství. První soud opřel své rozhodnutí o názor, že při výdělku, kterého žalobkyně docílí po nástupu do zaměstnání od ledna 1965 v částce 320,- Kčs, nelze tvrdit, že by nebyla schopna se sama uživit. Může prý práci zintenzivnit a přiměřeně prodloužit pracovní dobu a tím získat další prostředky k výživě.

Krajský soud v Ústí nad Labem změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že vyslovil povinnost žalovaného přispět žalobkyni částkou 200,- Kčs měsíčně.

Z odůvodnění:

Žalobkyně se domáhá odvoláním změny napadeného rozhodnutí v tom smyslu, aby jí byl přiznán vyživovací příspěvek od 1. 1. 1965 v částce 200,- Kčs měsíčně. Její nynější výdělek prý nestačí krýt její přiměřenou nutnou výživu.

Ustanovení § 92 zák. o rod. předpokládá k opodstatnění uplatněného nároku, že rozvedený manžel požadující vyživovací příspěvek není s to uspokojit své osobní potřeby.

Bylo proto předním úkolem soudu zajistit si bezpečný podklad pro posouzení otázky, zda a v jakém rozsahu je žalobkyně schopna svým výdělkem uspokojit své potřeby. Odvolací soud vzhledem k názoru prvního soudu a dále k nynějšímu zaměstnání žalobkyně na omezenou pracovní dobu 4 hodin denně jako žehlírky, jakož i vzhledem k námitce žalovaného, že žalobkyně by byla schopna pracovat

jako švadlena na celodenní pracovní úvazek, doplnil řízení důkazy o její pracovní způsobilosti. Posudky znalců vyzněly souhlasně v tom, že žalobkyně je schopna vykonávat lehčí práci, duševně a fyzicky nenamáhavou a nenárazovou, při zkrácené pracovní době. Její zdravotní stav odpovídá částečné invaliditě. Nynější její zaměstnání se zkrácenou pracovní dobou na 4 hodiny denně je přiměřené jejímu zdravotnímu stavu. Nemohla by zastávat zaměstnání švadleny (dámské krejčové) s 8hodinovou pracovní dobou.

Na základě uvedeného zjištění dospěl odvolací soud k názoru, že výdělečné možnosti žalobkyně odpovídá výdělek, který může dosáhnout v nynějším zaměstnání při pracovním zatížení odpovídajícím jejímu zdravotnímu stavu. Podle sdělení jejího zaměstnavatele ze dne 30. 1. 1965 si může žalobkyně vydělat při nejvyšším zatížení v průměru 100 hodin měsíčně při hodinové mzdě 3,65 Kčs hrubých 365,- Kčs, takže je možno její čistý měsíční výdělek při započtení menší prémie a po odečtení daně ze mzdy ohodnotit na částku asi 350,- Kčs. Odvolací soud nesouhlasí s názorem prvního soudu, že jím zjištěný výdělek 320,- Kčs stačí na úhradu jejích nutných potřeb ve smyslu ustanovení § 92 zák. o rod. Jeho porovnání výdělků jím zjištěných s tzv. existenčním minimem, správně nezabavitelnou částkou při výkonu rozhodnutí, a s nejnižšími důchody není případné, neboť k vymezení těchto částek vedly jiné ekonomické důvody, než kterými se řídí předpisy o příspěvku na výživu. Při posuzování pojmu nutné výživy ve smyslu ustanovení § 92 odst. 1 zák. o rod. dlužno vycházet nejen z potřebnosti manžela požadujícího příspěvek na výživu, závislé na jeho schopnosti se sám živit, ale též i ze schopnosti a možnosti druhého manžela uvedenou povinnost plnit.

O výdělečné možnosti a schopnosti žalovaného bylo zjištěno ze sdělení jeho zaměstnavatele ze dne 24. 5. 1965 a ze dne 20. 9. 1965, že jeho měsíční základní hrubý plat činí 2780,- Kčs kromě deputátu v hodnotě 81,- Kčs. Součástí jeho platu jsou též prémie za splnění plánu, které sice nejsou vypláceny každý měsíc, avšak po celou zkoumanou dobu od 1. 7. 1964 do 31. 8. 1965 se vyskytují, a to v částkách, které podstatně zvyšují základní plat, a to na průměrnou částku 3340,- Kčs měsíčně hrubých, což činí po srážce daně ze mzdy při 4 vyživovaných osobách 3086,- Kčs čistých měsíčně. Výdělek žalovaného je takový, že je schopen při další vyživovací povinnosti k manželce a dvěma dětem ve věku 4 a 3 let přispět žalobkyni k doplnění jejích potřeb částkou 200,- Kčs měsíčně. Odvolací soud pokládá totiž vzhledem k poměrům účastníků částku 550,- Kčs měsíčně za přiměřenou k uspokojení její nutné výživy.